

Chuyện Tình Qua Thư

Qua những cánh thư, Jaiaxiri và Xumihan kết bạn với nhau đã được 2 năm. Hôm nay, Jaiaxiri ra ga đón người phụ nữ mà anh chưa hề biết mặt, biết tuổi.

Jaiaxiri là một người có vẻ thích sống đơn độc. Anh thường chọn nơi vắng vẻ, ít người. Và nơi anh hay tìm đến là một công viên không hẳn vắng vẻ nhưng quanh nó là không gian tram lang yên ả biết bao. Rồi đến một hôm, anh thấy một quyển sách do ai đó đã để quên trên băng ghế đá, có lẽ người đọc do vội vã hay với một lý do nào đó rất ư là chính đáng. Vì nhìn quyển sách tạo cho người cầm cảm giác được người đọc là một người rất hiểu biết và yêu đọc sách. Jaiaxiri tự hỏi: "Quyển sách mà mình rất thích đọc đây mà?" Anh chợt mở quyển sách một cách tự nhiên và thấy một hàng chữ thật đẹp và thanh thoát. Anh đoán đây có lẽ là tên của chủ nhân quyển sách "Xumihan" một cái tên thật đẹp. Và anh dò theo địa chỉ trên quyển sách mà gửi trả lại nó cho người chủ. Khi chủ nhân của quyển sách nhận lại được quyển sách thì cũng từ đó hai người bắt đầu thư từ qua lại.

Vì Jaiaxiri thường gặp những chuyện không như ý của anh. Những lúc đó anh viết thư cho Xumihan. Mỗi lần như thế anh đều nhận được thư trả lời của Xumihan, khi Jaiaxiri nói rằng "cuộc đời thật là đen tối" thì Xumihan viết lại: "Cuộc sống quanh ta nó như một bức tranh, vì vậy có chỗ sáng chỗ tối. Nếu cả bức tranh đều sáng hay đều tối thì không còn là bức tranh nữa. Vì vậy cuộc sống như thế sẽ không có ý nghĩa gì." Rồi khi anh viết: "Đôi khi anh cảm thấy cuộc sống của anh thật vất vả" thì Xumihan gửi trả lời anh: "Cánh điều bay lên được là do nó ngược với chiều gió. Nếu tất cả mọi thứ đều xuôi theo ý ta thì đâu cần có nghị lực nữa. Và khi ta dám đi ngược với chiều gió là khi đó ta mới thật sự có sức mạnh để vượt qua mọi chuyện cho dù là khó khăn nhất."

Thư nào anh gửi đi cũng được Xumihan đáp lại, và lời lẽ thì đầy triết lý và đầy chất văn chương. Đúng như con người mà anh hình dung khi lần đầu cầm quyển sách, và tất cả những thư của Xumihan đem đến cho anh rất nhiều nghị lực cũng như khát vọng để vượt qua những lúc gay go của mình, tạo cho anh niềm tin rằng anh không đơn độc, không cô đơn như anh vẫn tưởng. Thế nên mỗi ngày trong anh niềm ước mong gặp Xumihan càng cao, đến một ngày anh nói lên nguyện vọng muốn gặp Xumihan thì Xumihan từ chối.

Và rồi thời gian mà hai người làm bạn với nhau qua thư cũng đã được 2 năm và trong thời gian ấy thì Jaiaxiri đạt được nhiều thành công trong công việc. Rồi anh viết thư chia sẻ với Xumihan và nói lại nguyện vọng lúc trước của mình, lần này Xumihan đồng ý và hẹn Jaiaxiri ra ga đón. Để dễ nhận ra nhau, Xumihan quy ước mỗi người sẽ cầm trong tay quyển sách màu xanh, quyển sách mà Xumihan đã từng để quên nơi ghế đá công viên.

Xe lửa đến và dừng lại rồi tiếng xì xào ồn dần. Jaiaxiri đang đứng mỉm cười khi nhớ đến thời gian vừa qua, anh đang vui sướng khi nghĩ đến cảm giác sắp được gặp được người mình thầm mong. Rồi anh chợt để ý đến một người con gái, dáng người thon thả, nước da hồng hào, thần sắc vui tươi, hiện rõ trên khuôn mặt nàng là một sức sống trẻ trung, thông minh và hoạt bát. Nhưng nàng không cầm quyển sách, và nàng đi qua anh. Giây phút ấy chợt qua mau khi anh nhận ra trước mặt anh giờ là một người phụ nữ ngoài 50 bà là một người da đen và trên tay bà là quyển sách được quy ước. Điều anh ngạc nhiên hơn cả là tóc bà đã bạc gần hết, anh chợt nghĩ những bức thư đầy sức sống không lẽ... Anh thoáng đầy thất vọng. Vì thực ra, trong lòng anh biết rằng mình đã thầm yêu mến Xumihan từ cánh thư đầu tiên. Nhưng trước thực tế này anh vẫn biết rằng mình luôn trân trọng Xumihan, một người đã thay đổi cuộc sống và tư tưởng của anh. Anh tiến đến và giơ tay hồ hởi chào người phụ nữ đang đứng. Người phụ nữ cười đáp lễ và nói: "Ông Jaiaxiri, cô Xumihan nhờ tôi chuyển lời đến ông là cô ấy đang đợi ông ngoài cửa ga."